

Prieten devotat

poveste populară arabă

Se povestește că odată trăia într-o țară îndepărtată un om care avea un cal voinic și frumos de nu se mai vedea altul ca el în toată țara.

Câștiga orice întrecere, la vânătoare era primul, la tot felul de plimbări lungi, în fine, nu se arăta niciodată obosit, lăsându-se călărit zi și noapte. Dar fiindcă stăpânul lui nu prea avea grijă să-l hrănească, să-l perie, să-l îngrijească după cum s-ar fi convenit, încet-încet, calul începu să simtă că îl părăsesc puterile. Izbucnind războiul, stăpânul și calul său au pornit împreună la luptă. Din nefericire, dușmanul se dovedi mai puternic, și, cu o clipă înainte de a fi încercuți, stăpânul încearcă să scape, dând piteni calului, dar calul nu mai avea putere să-l ducă iute pe stăpân. Și-a amintit ce neglijat a fost de stăpânul său.

– Stăpâne, dacă mă îngrijeai la timp, acum te-aș fi dus la noi acasă ca vântul și te-aș fi salvat.

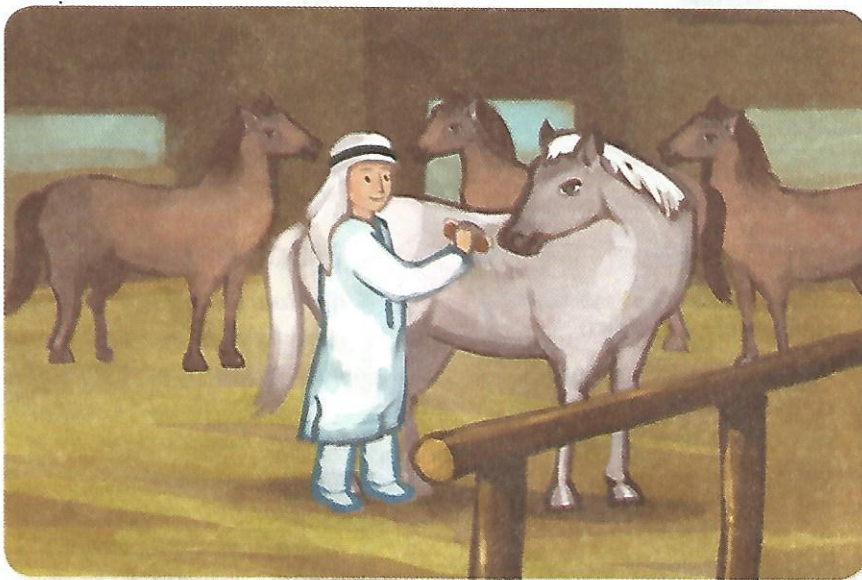
Până să-i mai răspundă stăpânul, se văzu prizonier și, din stăpân, deveni într-o clipă rob.

Una din muncile la care participa era aceea de a îngriji câțiva cai, printre care chiar pe al lui. Acum se văzu nevoit să perie frumos calul, să-i dea să mănânce bine, să-i dea apă să bea și așa mai departe. Dacă nu și-ar fi îndeplinit datoria, l-ar fi așteptat și pe stăpân câteva bice bune. În tot acest timp, calul se lăsa îngrijit fără a-i spune nimic. Azi așa, mâine așa, calul redevenise armăsarul mândru și voinic, de-ți era mai mare dragul să-l privești. Și într-o bună zi, pe când îl peria stăpânul lui de odinioară, necheză încet, ca să nu-l audă ceilalți din jur:

– **Făgăduiește-mi** că tot așa de bine mă vei îngriji și dacă nu te vei mai teme de biciul dușmanului și, mâine în zori, te duc în cea mai mare goană acasă la noi.

Înmărmurit de bunătatea calului, mai mult decât de **graiul** lui, omul îi făgădui că se va îngriji de el tot restul vieții, numai să-l scape din **robie**, pentru că era tare nefericit.

Și a doua zi, pe când se crăpa de ziuă, calul îi spuse:

– Suie-te pe spinarea mea și ține-te bine stăpâne, că nu ne vom mai putea opri decât la noi acasă!

Zadarnic încercară zeci de călăreți să-i ajungă din urmă pe cei doi, căci nimeni nu izbuti să alerge cum alerga armăsarul nostru. Ajunseră amândoi **teferi** acasă și calul îi aminti stăpânului făgăduiala făcută.

– Stăpâne, dacă mă îngrijeai la timp, nu cădeai în robie la dușman. Ai grijă de mine de azi încolo, că și eu voi fi alături de tine!

Și la o asemenea dovadă de **devotament**, stăpânul și-a ținut cuvântul dat și s-a îngrijit de calul său cât a putut de bine.